

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3722/2538

นาย รัฐ เอกชัยชาญเวชโยทก์ นาย ทวี สุวรรณวิภากรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 653, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 2

ย่อ / หลักกฎหมาย

การกระทำใดจะมีผลความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534จะต้องพิจารณาได้ความว่ามีหนี้ที่จะต้องชำระก่อนและหนี้้นจะต้องบังคับได้ ตามกฎหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา653และได้มีการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ ดังกล่าวนั้นการที่จำเลยได้ยืมเงินโจทก์ไปจำนวน100,000บาทโดยไม่มีหลักฐานแห่งการกู้ยืมเป็น หนังสือแต่อย่างใดต่อมาจำเลยได้ออกเช็คสั่งจ่ายเงิน100,000บาทเพื่อชำระหนี้ให้แก่โจทก์โดยในวันออกเช็คจำเลยได้บันทึกไว้ด้วยว่าจำเลยได้ออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่จำเลยได้กู้ยืมจากโจทก์ไว้แล้ว โจทก์มีเฉพาะเอกสารดังกล่าวฉบับเดียวที่อ้างเป็นหลักฐานว่าจำเลยได้กู้เงินโจทก์ซึ่งได้กระทำขึ้น ภายหลังที่ออกเช็คแล้วแม้จะได้กระทำในวันเดียวกันก็ถือว่าขณะที่จำเลยออกเช็คให้โจทก์นั้นแม้ จะฟังว่าจำเลยเป็นหนี้โจทก์อยู่จริงแต่หนี้้นก็ไม่อาจบังคับได้ตามกฎหมายการกระทำของจำเลย จึงขาดองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534มาตรา4

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4ศาลชั้นต้น พิพากษายกฟ้องโจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืนโจทก์ฎีกาศาลฎีกา วินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 หรือไม่เห็นว่า ตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ. 2534 มาตรา 4 บัญญัติว่า "ผู้ใดออก เช็คที่ชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายโดยมีลักษณะหรือมีการกระทำ อย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ (1) เจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค ฯลฯ" เห็นว่าการกระทำใดจะมีผลความผิดตามกฎหมายดังกล่าวจะต้องพิจารณาได้ความว่า มีหนี้ที่จะต้องชำระก่อนและหนี้้น จะต้องบังคับได้ตามกฎหมายเช่นกู้เงินกันเกินกว่า 50 บาท ขึ้นไปถ้ามิได้มีหลักฐานแห่งการกู้ยืม เป็นหนังสืออย่างใดอย่างหนึ่งลงลายมือชื่อผู้ยืมเป็นสำคัญจะฟ้องร้องให้บังคับคดีหาได้ไม่ ดังที่ บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 653 วรรคหนึ่ง และได้มีการออกเช็คเพื่อ ชำระหนี้ดังกล่าว นั้น สำหรับกรณีของโจทก์ได้ความว่า จำเลยได้ยืมเงินโจทก์ไปจำนวน 100,000 บาท โดยไม่มีหลักฐานแห่งการกู้ยืมเป็นหนังสือแต่อย่างใด ต่อมาวันที่ 27 พฤศจิกายน 2535จำเลย ได้ออกเช็คสั่งจ่ายเงิน 100,000 บาท ลงวันที่ล่วงหน้าเป็นวันที่ 27 มกราคม 2536 เพื่อชำระหนี้ให้ แก่โจทก์โดยในวันออกเช็คจำเลยได้บันทึกไว้ด้วยว่าจำเลยได้ออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่จำเลยได้กู้ยืม จากโจทก์ไว้แล้วปรากฏตามเอกสารหมาย จ. 2 ซึ่งโจทก์มีเฉพาะเอกสารหมาย จ.2 ฉบับเดียวที่อ้าง เป็นหลักฐานว่าจำเลยได้กู้เงินโจทก์ไปจำนวน 100,000 บาทเห็นได้ว่าเอกสารหมาย จ.2 ได้กระทำ ขึ้นภายหลังที่ออกเช็คแล้วแม้จะได้กระทำในวันเดียวกันก็ตามถือว่าขณะที่จำเลยออกเช็คให้

โจทก์นั้น แม้จะฟังว่าจำเลยเป็นหนี้โจทก์อยู่จริง แต่หนี้นั้นก็ไม่สามารถบังคับได้ตามกฎหมาย
การกระทำของจำเลยจึงขาดองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจาก
การใช้เช็คพ.ศ. 2534 มาตรา 4 การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคหนึ่ง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาต้องกันมานั้นชอบแล้วฎีกา
โจทก์ฟังไม่ขึ้นพิพากษายืน

องค์คณะ

นิวัฒน์ แก้วเกิดเคน · ยงยุทธ ธารีสาร · ยรรยง ปานุราช

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3722/2538>